

Marenberg. V nedeljo dne 14. julija 1929 je v Marenbergu proslava desetletnice osvoboditve Dravske doline. Najsrčneje se vabi vse one borce, ki so v letih 1918 in 1919 pripomogli, da je bila naša lepa dolina osvobodjena, da se udeležijo te proslave. Danes so ti borci raztreseni križem naše širne domovine, vsled česar nam ni mogoče povabiti vse osebno. O priliki te proslave se odkrije tudi nagrobni spomenik dne 8. maja 1919 tukaj za našo svobodo padlemu naredniku slovenskega planinskega polka Matiju Glad iz Breznika na Krajnskem, ki poživlja že 10 let v osvobodjeni zemlji brez križa in znamenja. Smatrali smo kot našo dolžnost, da se oddolžimo vsaj nekoliko njemu in vsem onim, ki so dali za našo svobodo svoje življenje, a počivajo sedaj v našo žalost pozabljeni od osvobodjenih državljanov v zapuščenih grobovih. Skromen nagrobni spomenik in bronasta spominska plošča, ki se odkrije istega dne pri vходу v faro cerkev, naj bodo znak naše hvaležnosti padlim borcem. Pridite društva v krogih in z zastavami, pevci in godbeniki prinesite slovenske pesmi glas v naše kraje! Posebno dobrodošle nam bodo narodne noše. Ko-

likor bodo zmogle naše skromne moči, hočemo skrbeti, da bodete preživeli nekaj lepih uric v naših divnih krajih. Za polovično vožnjo na vseh vlakih v Sloveniji se je zaprosilo. S postavitvijo nagrobnega spomenika in dveh bronastih spominskih plošč ter z raznimi drugimi pripravami smo imeli ogromne izdatke, katerih pa naše skromne moči ne zmorejo. Vsled tega prosimo vse one, ki smo jim poslali položnice s prošnjo za prispevek, pa tudi vse druge, ki bi nam hoteli pomagati z denarnimi prispevki, da nam pošljejo iste s čekovno položnico na račun št. 15294 in naslov: Sreski odbor Narodne odbrane Marenberg. = Pripravljati odbor.

„CLIO“
LIMONADNE TABLETE
799
Okrepčilo za vroče dni

„CLIO“ družba z o. z. Maribor

ZARAZVEDRILLO

Veliki Napoleon je bil babjeveren in je imel svojega preroka v nogavici. Njegova prva žena Jožefina pripoveduje o tem: »Sedel je na tla, slekel nogavice in vrgel eno za drugo z vso silo od sebe, zraven je govoril: da ali ne? Če je padla prva nogavica dalje od druge, je to pomenilo da, in narobe.«

Znano je, da dobivajo Španci pri krstu mnogo imen. Potujoči Španec je po noči iskal v gostilni prenočišče. Ker so bila vrata že zaprta, je trkal na okno. Čez čas odpre gostilničar okno in vpraša: »Kaj želite?« — »Prenočišče.« — »In kdo ste?« — »Fernando Alfons Pedro Miguel Francesco Felippo Carolo Lopez!« — »Za toliko ljudi nimam prostora.«, je vzkljknil krčmar in zaprl okno.

Vojvoda Norfolk je bil večkrat pijan. Nekoč je vprašal igralca Footeja: »Povej mi, kako bi se udeležil plesne zabave, da bi me nihče ne poznal?« — »Pojdi tja trezen«, mu je odgovoril prijatelj Foote.

Bogati kardinal Antonin Salviani je bil bolan na smrt. Kakor je bil poprej ljubitelj šal in veselja, je bil sedaj žalosten in zamišljen. Opica, ki ga je včasih razveseljevala s svojimi neumnostmi, je sedaj tiho posedala poleg svojega gospodarja. Ko so zdravniki obljubljali kardinalu le še 24 ur življenja, so porabili njegovi služabniki to priliko in odnesli vse dragocenosti in dragulje, kar so jih našli; le kardinal je moral mirno gledati to ravnanje, ne da bi mogel spregovoriti le besedico. Ko je videla opica, da odnaša služinčad veliko stvari, ni hotela zaostati. Hitela je k omarji, kjer je visel kardinalov klobuk, si ga posadila na glavo in z neznansko smešnimi kretnjami bežala skozi vrata. Ko jo je kardinal gledal, se ni mogel vzdržati smeha; ves se je prepustil smehu in tedaj se mu je tvor v pljučih predrl in kardinal je kmalu nato — okrevl.

Za vlade španskega kralja Petra je ubil plemič nekega čevljarja. Sodišče ga je obsodilo, da ne sme leto dni v cerkev. Ta nepravična sodba je tako raz-

jezila čevljarjevega sina, da si je poiskal sam pravico in ubil plemiča. Bil je obsojen na smrt. Ko je čul kralj o tej zadevi, je razsodbo spremenil v toliko, da ni smel čevljar leto dni — delati čevljev.

Znani zdravnik Weckel v Hallu si je nekoč izposodil od nekega profesorja tamkajšnjega vseučilišča knjige. Po 8 letih mu je profesor pisal, naj mu knjige vrne. Weckel jih je vrnil, pa je ob enem obžaloval, da ni imel časa, da bi knjige prebral; pač pa je sporočil, da si jih prihodnjic izposodi za dalj časa.

Slavni slikar in kipar Michelangelo Buonerotti (umrl v Rimu leta 1563) si je dovolil s svojimi sovražniki ostro šalo. Nekoč je nek njegov kip tako navdušil slikarja Rafaela, da je primerjal mojstra z velikimi grškimi umetniki. Michelangelo je tedaj kip Amora zakopal in pridržal le odlomljeno roko z namenom, da prisili tudi njemu nenaklonjene sodobnike k podobni sodbi, kakor jo je izrekel Rafael. Čez čas so zakopani kip našli in vsi poznavalci so ga proglasili za delo iz najstarejše dobe ter pristavljali, da bi niti Michelangelo ne mogel kaj podobnega ustvariti. Tedaj je veliki mojster pokazal shranjeno roko in osmešil nasprotnike. — Istega kiparja je uprašal nekoč cesar Karol V., kaj misli o nemškem umetniku Albrechtu Dürer. Umetnik je odgovoril: »Če bi ne bil Michelangelo, tedaj bi bil rajši Dürer, kakor pa Karol V.«

Jean Poquelin de Moliere, slavni francoski pisatelj veseloiger (umrl v Parizu leta 1673) se je navadno posvetoval s svojo staro služkinjo. Bral ji je svoje veseloigre in čemu se je smejala, to je pustil, drugo pa, kar ni izzvalo služkinji smeha, je v rokopisu prečrtal. Služkinja je postala polagoma ocenjevalka njegovih pisateljskih del. Nekega dne je hotel Moller preizkusiti njen okus in ji je prečrtal par nastopov Brecourta, igralca njegove družbe; pa vendar je ni mogel prevariti. Predno je dokončal, je stara služkinja dobrosrčno vzkljknila: »Ah, gospod, nikar se ne norčujte. Saj to ni vaše, to je za nič!«

Mož v sivi suknji.

Roman iz Napoleonove dobe. — Angleški spísala B. Orczy. — Prevedel Paulus.

(Dalje.)

»Da,« je odgovorila gospodična Filipa vsa v solzah. »Djal je nakit v notranji žep svojega površnika. Na pristavi sva se poslovila. Z roko mi je mahal v pozdrav in odpeljala sem se. To je bilo zadnjikrat, da sem videla mladega malopridneža.«

Gospodična Filipa je bila prepričana, da ji je grof Jack de Romaine ukradel smaragde in prezirno se je smejala, ko je gospod Cognard omenil, da je morebiti nesrečnega mladega človeka umoril in oropal kak zlikovec, ki je slučajno zvedel, da ima grof smaragde pri sebi.

»Dobro!« je pravila, »vaša zadeva je, da najdete ali moje smaragde in mi jih vrnete, — ali pa da najdete truplo umorjenega grofa de Romaine!«

In s temi zbadljivimi besedami se je gospodična Filipa poslovila ter pustila za seboj skrivnostni vonj nežno duhtečega parfuma in spomin na rahlo šuštenje svojih svilenih kril.

Komisar je pospremil gospodično Filipo na ulico.

Njegova čustva niso bila prav posebno prijetna in zavirljiva tudi ne, ko se je vračal v sobo. Mož v sivi suknji ga je čakal. In častivredni gospod Cognard je vedel, da bo sloki nebodigatreba prijel za ušesa njega in vse njegove uradnike radi stvari, ki — hm — ki je bila v tistih dneh čisto vsakdanja in navadna. Kaj je posebnega na tem, da navihan mladič prevari zaupljivo dekletko? Kolikokrat je on, Cognard, že doživel take slučaje!

Zadeva je bila zelo enostavna! In lopova bodo dobili in smaragde tudi! Na vsak način! Saj se jih ne more iznebiti, da ga ne bi prijeli!

Tako je mrmral komisar po stopnicah, zatopljen v svoja premišljevanja in nevoljen nad sitnim človekom, ki ga je čakal gori v uradu.

In da bi bila ta vsakdanja zadeva v kakršni koli zvezi s chuani —? Kaj takega si je mogel izmisliti le domšiljavi detektiv iz Pariza —!

Toda ko je stopil gospod Cognard v sobo, so mu njegovi sami po sebi umljivi razlogi zledeneli na ustnicah.

Mož v sivi suknji je bil izredno resnoben,

Izšel je leta
II. zvezek!

Res niste še našli
ročni

Karl Magove
knjige?

Ne čakajte, dokler
se še dobi. Nad
1000 knjig že raz-
prodanih, ostane
bo kmalu! Pišite
Tiskarni sv. Cirila
- Maribora.

Špartanskega zakonodajalca Likurga so uprašali, zakaj odreje, da bi se može ženili z dekletki brez dote. Likurg je odgovoril: »Da bi revne deklice ne ostale same in da bi bogatih ne iskali radi denarja, pač pa da bi se vsak mož oziral le na značaj svoje bodoče žene.«

Kmalu ko je Ludvik XVI. zasedel francoski prestol, je v Franciji vsled predragega žita nastala lakota in napod je grozil z revolucijo. Minister vojvoda Burbonski, je ukazal kapitanu, poveljniku polka mušketirjev, naj strelja v zbrano množico in tako uduši nemire. Kapitan je odredil, naj vojaki pred ljudstvom nabijejo puške; nato se je odkril in nagovoril zbrano ljudstvo: »Gospoda, dobil sem nalogo, da poštrelim vso druhal, ki se bo zbirala po mestu; radi tega vas prosim, naj odidejo vsi taisti, ki so dostojni, predno pade prvi strel!« Razume se, da so odšli vsi, ker ni hotel biti nihče druhal.

Cene in sejmska poročila.

Mariborski trg. Na mariborski trg v soboto dne 6. julija so pripeljali šeparji 19 voz zaklanih svinj, kmetje 2 voza sena in 6 slame. Želo dobro založen je bil sobotni trg z zelenjavo. Svinjsko meso je bilo po 15 do 27.50 Din, seno po 60 do 70 Din, slama po 55 do 65 Din. Novi krompir 2 do 3.50, čebula 4, česen po 14 do 16, sveže zelje 1-8, kislo zelje 5, kislja repa 2, buča 2-8, gobe 1-2. Marelice 16-24, čreščje 4-6. Smetana 12-14, surovo maslo 36 do 40, jajca 1-1.50, med 20 Din. Pšenica 3, rž 2, ječmen 2, oves 1.50-1.75, koruza 2.50, ajda 2, proso 2.50-3, fižol 5-7, fižol v stročju 10, lubčen grah 8 Din. 1 kokoš 35-37, par piščancev 25-65, raca 25-30, gos 50-70, puran 50-60, domači zajec 15-40 Din.

Mariborsko sejmsko poročilo. Na svinjski sejmen dne 5. julija 1929 je bilo pripeljanih 251 svinj in 1 ovca. Cene so bile sledeče: mladi prašiči 5-6 tednov stari komad 100 do 170 Din, 7-9 tednov 225 do 300 Din, 3-4 mesece 350 do 400 Din, 5-7 mesecev 450 do 600 Din, 8-10 me-

secev 700 do 860 Din, 1 leto 1000 do 1100 Din, 1 kg žive teže 10 do 12.50 Din, 1 kg mrtve teže 16 do 18 Din, ovca komad 130 Din. Prodanih je bilo 234 svinj in 1 ovca.

*

Gospodarska obvestila.

Trodnevni drevesničarski tečaj za delovodje drevesnic podružnic Kmetijske družbe za Slovenijo. Kmetijska družba bo priredila v času od 1. do 4. avgusta t. l. trodnevni tečaj v družbeni drevesnici na Poljanah, ki bo v zvezi s teoretičnim in praktičnim poukom v drevesničarstvu s posebnim ozirom na okulacijo. Teoretični pouk bo dnevno od sedmih do devetih zjutraj, ostali čas se bo pa izrabil s praktičnimi vajami. Na tečaj se sprejme le določeno število, k večjemu 10 udeležencev, katerim se priskrbi prenočišče in vsakemu tečajniku bi se naklonilo dnevno po 15 Din. Za primer večje priglasitve se tečaj ponovi teden pozneje. Tečajniki se morajo zavezati, da se bodo pouka redno udeleževali. Prav marljivim se ob koncu tečaja podeli nagrada. Priglasitve na tečaj se sprejema le do 25. julija t. l., ki jih je nasloviti na Kmetijsko družbo v Ljubljani.

Cene žitu nižje kot pred vojno. Ker je cena pšenice in vobče žita padla na svetovnem trgu, je ta padec pritisnil na cene žita v posameznih državah. Tako je cena žita padla pod višino cen pred svetovno vojno. V Avstriji je razmerje takšno: v prvi polovici leta 1914 je pšenica imela vrednost 24.60 zlatih kron za 100 kg, rž 19.70 zlatih kron, kar odgovarja sedanji avstrijski vrednosti 34.42 šilingov za pšenico in 28.37 šilingov za rž. Sredi junija t. l. pa je cena pšenice za 100 kg padla na 33, za rž pa na 27.20 šilingov. Potem takem je cena pšenice padla za 7%, rži pa za 5% pod višino pred vojno.

Uvoz vina v Poljsko. V prvem četrtletju 1928 se je v Poljsko uvozilo 1751 ton v vrednosti 3,395.000 zlotov, v 1. četrtletju 1929 pa 1106 ton v vrednosti 2,696.000 zlotov. Največ tega vina in sicer več kot polovica je iz Francije, Ogr-

ska je uvozila 155.4 ton, Italija 99.7 ton, Nemčija 21.2 ton, Grška 15.3 ton. Kaj pa naša država?

Ptičji gnoj. Ob morski obali južno-ameriške države Peru je skupina golo-skalovitih otočkov, ki se imenujejo: »Guano otoki«. Otočje je brez rastlinstva, a vendar zgleda njega skalovje od daleč kakor najbolj živahno. Na njem gnezdi milijarde raznih v strogo južnem podnebnju živečih ptic. V dobi valitve je po skalah Guano otočkov eden ptič poleg drugega. Ptičev ne lovijo, pač pa daje vsakoletno ptičje blato najboljši gnoj, takozvani: »peruguanosuperfosfat«, kojega izvoz daje državi na leto težke milijone. Otočje je državna last in je v mesecih valitve prepovedano pod smrtno kaznijo, stopiti na otok. Otočje je odkril Evropi leta 1802 Aleksander Humbolt, ki je pripeljal kot prvi najboljši ptičji gnoj iz Amerike v Evropo.

Čevljarska obrtna zadruga Maribor naznanja vsem svojim članom, da se vrši tretja redna toletna vajeniška ter pomočniška preizkušnja v nedeljo dne 21. julija 1929. Prošnje za pripust k preizkušnji se vložijo najpozneje do dne 13. julija v pisarni zadruga v Mariboru, Orožnova ulica 6.

Vsem gozdnim posestnikom v vednosti! V naših gozdih se nahaja zelo veliko smrekavih storžev, kateri navadno odpadajo, ne da bi posestniku dali kakšnokoli korist, vendar se lahko tudi to blago proda po zmerni ceni ter da kmetu nekaj koristi. Storži od smrek se dajejo prodati meseca oktobra, novembra in decembra ter morajo iste mesce biti potrgani s smrek. V to svrhu se pozivajo vsi gozdni posestniki, kateri imajo te storže in želijo iste prodati, da se v vsaki občini skupno organizirajo glede nabiranja storžev na ta način, da se iz vsake občine dobi tega blaga vsaj za 1 vagon, najboljši bi bilo, da vzamejo to organizacijo v roke kmetijska društva, zadruga in druge kmetijske organizacije, koje vsaka v svoji občini organizira nabiranje storžev. Vsa nadaljna in potrebna pojasnila se bodo pa dobila od:

njegov blede, koščeni obraz je bil nenavadno strog in neizprosni.

»Kje imate zadnja poročila o komtesi de Romaine?« je vprašal ledeno mrzlo. »Kaj je počela včeraj?«

Komisar je potihoma godrnjaje poiskal zahtevane papirje.

»Včeraj zjutraj je šla z materjo v cerkev. God sv. Andreja je bil.«

»Sto ženski s kom govorili?«

»Na potu v cerkev ne. Pa v cerkvi je bilo natlačeno polno ljudi, ni se ju dalo natančno opazovati. Utegne biti, da sta s kom pošepnili kako besedo.«

»Bojim se, da smo smaragde izgubili —. Pa vsaj zločinca moramo prijeti. Morebiti bo dal plen od sebe, če ga prav trdo primemo.«

»Gospod Fernand —!«

»Že prav, že prav!« je zamahnil detektiv z roko. »Vem, da niste vi krivi! V natlačeno polni cerkvi se da marsikaj opraviti, marsikaj skriti. Zlikovec nas je zaenkrat ukanil. Toda s tem še ni rečeno, da nam je ušel.«

Pošljite,« je dejal po hipnem pomisleku, »pošljite koj par mož na pristavo, pa takih, ki jim lahko brezpogojno zaupate, in jim naročite,

naj primejo Jacka de Romaine in ga privedejo sem!«

»Na pristavo —?«

»Da. Komtesa Marietta de Romaine se je zlagala, ko je pravila, da njenega brata od torka sem ni bilo več doma. Jack de Romaine je doma. To vem jaz.«

Koj ko sem prišel oni dan v St. Lô, sem sam nemudoma šel opazovat pristavo. Bil sem na preži tudi tisto noč, ko se je pripeljala gospodična Filipa z mladim grofom. Videl sem, da je izstopil Jack, ji zamahnil z roko v slovo, se obrnil in stopil k vratom. Vrata so se odprla in grof Jack je izginil v veži. Vse to sem videl, kakor sem dejal, na lastne oči. Ni torej res, kar je pravila komtesa Marietta, da ni prišel domov. Domov je prišel, na to stavim.

In od tistega trenutka dalje ni več stopil iz hiše. Tisto noč sem jaz bil na preži pred hišo z enim svojih mož. In od drugega jutra dalje sta prežala dva druga moja moža, eden pred hišo, drugi zadaj. Mož sta brezpogojno zanesljiva. In da danes nista videla, da bi bil grof Jack de Romaine prestopil hišni prag.

Morebiti da je sestra ali da je mati v cerkvi izročila smaragde kakemu zaupniku in zavez-

Hmeljarsvo nese, a samo onemu, ki zna kmetjariti in imeti prodati. Kupite zato knjigo Hmeljarsvo! Stane Din 50, vezana Din 60. Dobi se v Cirilovi tiskarni v Mariboru.